

1

Chaol Westfall, někdejší kapitán královské stráže, nyní pobočník nově korunovaného krále Adarlanu, zjistil, že je jeden zvuk, který nenávidí víc než kterýkoli jiný.

Kola.

Zvláště když kodrcala po palubě lodi, na níž strávil uplynulé tři týdny při plavbě rozbouřenými vodami. Teď rachotila a cvakala po naleštěných podlahách ze zeleného mramoru a složitých mozaikách v zářivém paláci khagana jižního světadílu v Antice.

Chaol nemohl dělat nic jiného než sedět na kolečkovém křesle, na které pohlížel jako na vězení i jako na jediný způsob, jak procestovat svět, a tak pozorně zkoumal rozlehlý palác vystavěný na vrcholku jednoho z bezpočtu kopců hlavního města. Veškerý materiál na jeho stavbu byl přivezený z některé části khaganovy mocné říše na počest všech jeho území.

Nablýskané zelené podlahy, po kterých jeho křeslo právě kodrcalo, pocházely z lomů na jihozápadě světadílu. Rudé sloupy opracované do podoby mohutných stromů, které natahovaly nejvyšší větve po kupolovitých stropěch, jež tvořily jeden nekončící přijímací sál, sem byly dopraveny z písčiny pouští na severovýchodě.

Mozaiky, jež střídaly zelený mramor, vytvořili řemeslníci z Tigany, dalšího z významných khaganových měst na hornatém jižním pobřeží světadílu. Každá zpodobňovala scénu z bohaté, kruté a slavné minulosti khaganátu: Staletí, která předkové zdejších lidí prožili jako nomádi na hřbetech koní v travnatých

stepích na východním kraji světadílu; vzestup prvního khagana, válečníka, který sjednotil roztráštěné kmeny do dobovačného vojska, jež postupně dobylo světadíl a pomocí vychytralosti a geniální strategie založilo říši, již se nikdo nemohl rovnat. Následovala vyobrazení následujících tří staletí, kdy různí khaganové říši rozšiřovali, přerozdělovali bohatství stovky krajů po celém území, budovali nesčetné mosty a cesty, které je spojovaly, a pevnou rukou nezpochybnitelně panovali širému kontinentu.

Třeba mozaiky ukazovaly i to, čím mohl být Adarlan, napadlo Chaola, když mezi vytesanými sloupy a pozlacenými kupolemi zazněly tlumené hlasy shromážděných dvořanů. Pokud by ovšem Adarlanu nevládl muž ovládaný démonickým králem posedlým tím, že jejich svět změni v místo, kde bude hostit své hordy.

Chaol otočil hlavu a podíval se nahoru na Nesryn, která s kamennou tváří tlačila jeho křeslo. To, jak její tmavé oči těkaly po tvářích všech kolemjdoucích, po každém okně a sloupu, naznačovalo zájem o khaganův rozsáhlý domov.

Na dnešek si ponechali svůj nejlepší oděv a nově jmenovaná kapitánka stráží vypadala v uniformě šarlatové a zlaté barvy opravdu nádherně. Netušil, kde Dorian uniformu, kterou on sám kdysi s hrdostí nosil, našel.

On sám se chtěl původně obléct do černé jednoduše proto, že jiné barvy... Nikdy se necítil dobře v jiných barvách než v rudé a zlaté svého království. Jenomže černá se stala barvou Erawanových stráží šířených valgy. Nosili černé uniformy, když rozsevali strach ve Zlomuvalu a když pochytili, mučili a nakonec povraždili jeho muže.

Potom je pověsili na bránu paláce a nechali je tam houpat ve větru.

Sotvaže se dokázal podívat na strážce, které míjeli cestou sem, jak na ulicích, tak zde v paláci. Byli hrdí a ostražití, na zádech měli meče a u boků dýky. Dokonce i teď musel potlačit nutkání ohlédnout se chodbou k místům, kde strážce stály na hlídce přesně tam, kde by rozmístil své vlastní muže. Kde by

nepochybně stál i on sám a vše sledoval, zatímco by přicházeli vyslanci cizího království.

Nesryn zachytila jeho pohled. Bez mrknutí na něj upřela ebenově černé oči. Po ramena dlouhé černé vlasy se jí při každém kroku zavlnily. Na její krásné, vážné tváři nebyl patrný náznak neklidu. Žádná známka toho, že se mají setkat s jedním z nejmocnějších mužů na světě – s mužem, který by mohl změnit osud jejich světadílu ve válce, jež právě vypukla v Adarlanu a Terrasenu.

Chaol se beze slova obrátil vpřed. Nesryn ho varovala, že zdi, sloupy a klenuté průchody mají uši, oči a ústa.

Při tom pomyšlení se zarazil, aby se nezačal neklidně popotahovat za oblečení, pro které se nakonec rozhodl: světle hnědé kalhoty, po kolena vysoké boty v kaštanové barvě, bílou košili z nejjemnějšího hedvábí, kterou z větší části zakrývala tmavá modrozelená kazajka. Ta působila dost prostě a její cenu prozrazovaly jen ozdobné měděné přezky vepředu a záblesk propracované zlaté výšivky kolem vysokého límce a okrajů. Na koženém opasku neměl zavěšený meč a nepřítomnost té důvěrně známé váhy cítil jako odřátou končetinu.

Nebo nohy.

Dva úkoly. Měl tu dva úkoly a stále si nebyl jistý, který z nich se ukáže být nesplnitelnější:

Přesvědčit khagana a jeho šest případných dědiců, aby jim propůjčili svá početná vojska pro válku s Erawanem...

Nebo najít v Torre Cesme léčitele, který by objevil způsob, jak ho uzdravit, aby dokázal znovu chodit.

Který by ho dal opět do pořádku, pomyslel si s nemalým záchvěvem znechucení.

Nenáviděl ta slova. Skoro stejně jako rachocení kol. *Dát někoho do pořádku.* Přestože právě o to chtěl pověstné léčitele prosit, ta fráze ho dráždila. Zvedal se mu z ní žaludek.

Raději vypudil ta slova a myšlenku z hlavy. Nesryn následovala téměř neslyšný hlouček sluhů, kteří je doprovázeli z přístavu klikatými a prašnými dlážděnými ulicemi Anticy až ke

svažující se hlavní třídě a ke kupolím a třiceti šesti minaretům samotného paláce.

V nesčetných oknech, na lampách a na dveřích visely pruhy bílé látky – od hedvábí po plst a len. Nejspíš proto, že zemřel nějaký důležitý dvořan nebo vzdálený příbuzný královské rodiny, pošeptala mu Nesryn. Rituály spojené se smrtí se v přemnohých královstvích a územích pod vládou khaganátu lišily a často splývaly, ovšem bílá látka byla odkazem staletí, kdy khaganovi lidé putovali po stepích a ukládali své mrtvé k věčnému odpočinku pod zraky hvězd na nekonečné obloze.

Když však projížděli městem, nepanoval tam smutek. Míjeli je pospíchající lidé v rozmanitých oděvech, obchodníci vyvolávali své zboží a akolytové před chrámy ze dřeva či z kamene kynuli kolemjdoucím, ať navštíví jejich svatostánek. V Antice měli domov všichni bohové, vysvětlila mu Nesryn. Nikde nebyl patrný žal, dokonce ani v paláci, na nějž shlížela jasná věž ze světlého kamene na vrcholu jižních kopců.

Torre. Věž, v níž přebývali nejlepší léčitelé z rodu smrtelníků. Chaol se na ni snažil příliš dlouze nedívat skrz okna kočáru, ačkoli mohutnou věž bylo možné vidět téměř z každé ulice a zákoutí v Antice. Žádný ze sluhů se o ní nezmínil, ani na tu obří stavbu, která by se mohla směle rovnat i khaganově paláci, nepoukázal.

Ne, sluhové toho cestou moc nenamluvili, ani pokud šlo o smuteční zástavy třepotající se v suchém větru. Všichni, jak muži, tak ženy, mlčeli, měli lesklé rovné tmavé vlasy a každý byl oděný ve volných kalhotách a vzdušných halenách v kobaltových a krvavě rudých odstínech s bledě zlatou výšivkou. Byli to placení sluhové, ale současně šlo o potomky otroků, které kdysi vlastnil khaganův rod. Do doby, než předchozí khagan, vizionářka a buřička, v minulé generaci nepostavila otroctví mimo zákon v rámci bezpočtu zlepšení, jež říši přinesla. Khagan osvobodila své otroky, avšak ponechala si je společně s jejich dětmi jako placené služebnictvo. A nyní to byly děti jejich dětí.

Nezdálo se, že by se komukoli ze sluhů nedostávalo jídla nebo peněz, a žádný z nich nedal najevo sebemenší strach, když Chaola s Nesryn doprovázeli od lodi k paláci. Současný khagan se podle všeho choval ke sluhům dobře. Snad v tom bude pokračovat i jeho dědic, jenž zatím nebyl určen.

Oproti Adarlanu nebo Terrasenu rozhodoval o tom, kdo převezme vládu nad říší, khagan a stáří ani pohlaví jeho dětí v tom nehrály roli. Khagan se snažil mít co nejvíce dětí, aby měl hodně dědiců, což ovšem volbu příliš neulehčovalo. Když se k tomu přidalo soupeření mezi královskými dětmi... V podstatě šlo o krvavou hru, jejímž jediným cílem bylo dokázat otci nebo matce, kdo je nejsilnější, nejmoudřejší a nejlépe připravený vládnout.

Zákon vyžadoval, aby khagan uschoval v neoznačené skrýši zapečetěnou listinu, v níž uváděl svého dědice, pro případ, že by si ho smrt vzala předtím, než bude moct své rozhodnutí veřejně oznámit. Mohl svou volbu kdykoli změnit, listina však sloužila k tomu, aby zabránila jediné věci, které se khaganát obával od doby, kdy první khagan sjednotil království a území na světadíle: zhroucení. Ne v důsledku cizího vpádu, ale kvůli vnitřním rozbrojům.

První khagan z dávných dob byl moudrý. Khaganát ani jednou během tří set let nepostihla občanská válka.

Nesryn teď Chaola tlačila kolem elegantně se uklánějících sluhů, kteří se zastavili mezi dvěma gigantickými sloupy, do krásné, bohatě zdobené trůnní síně, jež se před nimi otevírala a kde se kolem zlatého stupínku zářícího v poledním slunci shromáždily tucty dvořanů. Chaol se v duchu ptal, kdo z pěti lidí stojících před mužem na trůně bude jednoho dne vybrán, aby vládl říši.

V sále zaznívalo jen šeleštění oděvů čtyř tuctů lidí, které Chaol spočítal během pár okamžiků. Ti vytvářeli po obou stranách lesknoucího se trůnu stěnu z hedvábí, těl a šperků, uličku, jíž ho nyní Nesryn vezla.

Šustění oblečení a kodrcání a skřípot kol. Nesryn je ráno naolejovala, jenže týdny na moři se na kovu podepsaly. Každé

zadrhnutí a zavržení znělo, jako když někdo přetáhne hřebíky po kameni.

Chaol přesto držel hlavu hrdě pozvednutou a seděl vzpřímeně.

Nesryn zastavila v uctivé vzdálenosti od stupínku – od zdi tvořené pěticí královských dětí. Všichni synové a dcery byli na vrcholu sil a tvořili hráz mezi nimi a svým otcem.

Hlavním úkolem princů a princezen byla ochrana císaře. Byl to nejsnadnější způsob, jak dokázat svou oddanost a potvrdil, že jsou hodni stát se jeho dědicem. A těch pět, co stálo před nimi...

Chaol nasadil nicneříkající výraz, když je opět přepočítal. Jen pět. Ne šest, jak mu pověděla Nesryn.

Nepátral však v síni po chybějícím královském potomku a místo toho se uklonil. Poslední týden na moři ten pohyb stále dokola cvičil, zatímco horko narůstalo a vzduch byl čím dál sušší a prodchnutý slunečním žářem. Provádět ten pohyb v křesle Chaolovi pořád připadalo nepřírozené, přesto se hluboce uklonil, až se zahleděl na netečné nohy, dokonale nablýskané hnědé boty a na chodidla, která necítil a s nimiž nemohl cokoli dělat.

Zašelestění látky po jeho levici mu prozradilo, že se mu Nesryn postavila po bok a také se nanejdříve zdvořile uklonila.

Zůstali tak po tři nadechnutí, jak podle Nesryn vyžadoval protokol.

Chaol tu chvíli využil k tomu, aby se uklidnil a přestal myslet na to, jak je jejich úloha důležitá.

Kdysi dokázal zachovávat dokonalý klid. Roky sloužil Dorianovu otci a bez mrknutí přijímal rozkazy. A předtím snášel svého otce, nynějšího pravého lorda z Anielle, jehož slova zasažovala stejně kruté rány jako jeho pěsti.

Titul lorda před Chaolovým jménem byl výsměch. Výsměch a lež, které se Dorian navzdory Chaolovým námitkám odmítal zříct.

Lord Chaol Westfall, pobočník krále.

Nenáviděl ta slova ještě víc než zvuky, které vydávala kola křesla. Víc než tělo, jež teď od pasu dolů necítil, tělo, jehož nehybnost ho i po všech těch týdnech překvapovala.

Byl lordem, a přitom pánem ničeho. Pánem křivopřísežníků. Pánem lží.

Když se Chaol napřímil a pohlédl do šikmých očí bělovlasého muže na trůně, na khaganově vrásčité hnědé tváři zahrál nepatrný vychytralý úsměv... a Chaola napadlo, jestli si to khagan také uvědomuje.